

ЂОРЂЕ НЕШИЋ

ДОДИР И РАЗМАК

НОЖ

На анатомском часу, обрнуто од Творца,
раздваја материју, пратећи линију споја.
Као да камен по камен руши бедеме дворца
док не досегне форму и лик жељеног кроја.

Раздваја кожу и месо, огољава до кости;
на парчиће и коцке сече трупло громаде;
оштрицом гоњен до руба, сложено да упрости,
то што је било целина да сведе на комаде.

На концу, када се бришу трагови крви и масти
с места радње се макне никоме да не смета.
По обављеном послу тишина почне расти.
На сечиву се увек огледа слика света.

Као другде, ни овде није ни траг остао
онога који је само радио свој посао.

ТАЧКА

У тачки може све да се сточи,
очај и туга, радост и смех;
све што из тмине на светлост крочи,
оно што носи искуп и грех.

У тачку може све да стане,
усхит и узлет, амбис и пад;
све што се смркне и што сване,
што би да утоли жеђ и глад.

У тачку може све да се стисне,
дебела лажа и танак лед;
све што замукне, што би да врисне,
да зачне хаос, да створи ред.

Пре него свет што изгуби сјај,
њена пиштаљка одсвираће крај.

НУЛА

И нула се цифра, а ништа не броји.
То је чворна тачка раскршћа два пута.
И време и простор неумитно кроји;
као црна рупа све околно гута.

Све чега се такне, у додиру ништи;
граница је доњег и горњег света.
И узалуд душа у расцепу пишти,
спутана у месту, у чину узлета.

Не признаје канон, сва правила крши,
несазнајна мишљу, неслућена чулом.
Над свим што опсеже своју вољу врши;
све рачунске радње свршавају нулом.

Испред је и иза, испод, изнад свега
јер нула је алфа, нула је омега.

БРОЈЕВИ И РЕЧИ

Хармонија васионе – њо је њовор бројева.

Питагора

Бројевима претходе фигуре и шаре,
плесови, гримасе, музика и говор.
Са зидова, древни цртежи нас заре;
пећине складиште тишину и ромор.

Материју можеш сложити по броју,
измерити све што видљиво је оку,
али шта са оним што измиче кроју
света шивеног по дубљем узроку?

Али шта са душом и њеним бескрајем,
у сазвежђу тајном, у простору пустом?
Чим мерити оно што сја њеним сјајем,
где се речи боре већ са неизустом?

Има тих предела, незнано где стоје;
можда од дрвета не видимо шуму?
Не множе, не деле, не мере се бројем,
Неизрециве су, непојамне уму.

ДОДИР И РАЗМАК

Битан је додир, важан је и размак
у досезању суштинскога склада.
Кад коцке игре послажу се намах
хармонију ће хаос да надвлада.

Додир је судар насупротних сила,
а размак оних истога предзнака;
у овој игри високога стила
ритам потиче од космичког тлака.

Тај принцип држи баш све на окупу
видљиво и што је оку недогледно;
скривено у оном првобитном пупу
из ког процвало је све горко и медно.

Тако се и речи додирну и макну
кад их тајне силе поезије такну.